

PHẬT THUYẾT ĐẠO THẦN TỨC VÔ CỰC BIẾN HÓA KINH

QUYỂN 3

Lúc đó, Nguyệt Tinh Thiên tử nói với Nguyệt Thiên tử:

–Bồ-tát học như vậy gọi là học Bồ-tát.

Nguyệt Thiên tử lại hỏi:

–Thế nào là Bồ-tát học?

Nguyệt Tinh Thiên tử đáp:

–Này Thiên tử! Bồ-tát học ở Bồ-tát, là không thân, không thân hành; không khẩu, không khẩu hành, không ý, không ý hành. Đó là Bồ-tát học Bồ-tát. Đối với thân, không có chỗ học, cũng không có chỗ đạt được, cũng không chỗ mất, cũng không chỗ quên.

Này Thiên tử! Bồ-tát học như vậy.

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi:

–Thiên tử học như vậy được Đức Như Lai thọ ký ư?

Nguyệt Thiên tử trả lời Nguyệt Tinh Thiên tử:

–Người không học như vậy, thì Đức Như Lai không thọ ký. Vì sao? Vì không nghĩ đến cái học này, không nghĩ là có chỗ nói, cũng không nghĩ ta, cũng không nghĩ có chỗ mong cầu, cũng không nghĩ ta có chỗ học. Đó gọi là học. Một phần của lời nói đối với ở đời, không hợp với chúng hội, thì có nói ta học như vậy cũng là không thật, là chẳng nói; không nghĩ nói có ta, cũng không nói là thật, cũng không nói ta là Bồ-tát học.

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi:

–Việc đó có bao nhiêu để được trụ báo chắc chắn?

Nguyệt Thiên tử đáp:

–Đối với điều mình mong muốn, thường đưa lên mà không hạ xuống, cũng không ở giữa; đối với điều mình mong muốn thường ở tại tâm, chưa từng biếng nhác; tuy có đó mà không làm, pháp ấy cao tột là bất như, xét kỹ pháp ấy như vậy rồi hiểu biết, gọi là trụ, là chắc chắn trụ.

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi Nguyệt Thiên tử:

–Thọ trì pháp nào thì được Đức Như Lai thọ ký?

Nguyệt Thiên tử đáp:

–Đối với pháp của người phạm không có chỗ bỏ, đối với pháp Phật cũng không có chỗ được; nhờ vậy, nên Đức Như Lai thọ ký.

Này Thiên tử! Như vậy pháp không chỗ bỏ, đối với pháp này, không chỗ được; ta làm như vậy, được Đức Như Lai thọ ký.

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi:

–Như vậy người phạm đều được thọ ký? Vì sao? Vì không bỏ người phạm, cũng không bỏ pháp của người phạm, đối với pháp Phật cũng không chỗ được.

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi:

–Này Thiên tử! Nhân duyên gì là pháp người phạm? Lại nói pháp không, pháp

giới cũng không. Nhân duyên gì là pháp Phật? Như vậy câu-lợi Phật cũng như?

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi tiếp:

–Này Thiên tử! Có thể ở hư không giới, ở pháp giới, có chỗ bỏ sao?

Nguyệt Tinh Thiên tử lại nói:

–Này Thiên tử! Người chẳng đối với như như, chẳng đối với câu-lợi Phật là có thể có chỗ được.

Đáp:

–Chẳng phải vậy Thiên tử. Này Thiên tử! Nói tuần tự, đối với pháp của người phàm là không chỗ bỏ, đối với pháp Phật là không chỗ được nhờ vậy mà được Đức Như Lai thọ ký.

Lại nói:

–Vì sao đối với không giới, pháp giới; đối với như đối với câu-lợi Phật, từ đâu mà được thọ ký?

Nguyệt Tinh Thiên tử đáp:

–Chẳng phải vậy, Thiên tử!

Nguyệt Tinh Thiên tử lại hỏi:

–Vì sao Thiên tử đối với không giới, pháp giới, như, câu-lợi Phật, mà không được thọ ký? Ngoài ra chư Phật từ đâu lại được thọ ký?

Nguyệt Tinh Thiên tử đáp:

–Thọ ký như hằng sa, như không giới, pháp giới, hằng sa câu-lợi Phật. Này Thiên tử! Pháp là pháp như thế, như vậy pháp là pháp, thọ ký đó là thọ ký; vì được thọ ký rồi, thì không là Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, không là Phật trí.

Lúc đó, Nguyệt Tinh Thiên tử đến trước Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Nguyệt Tinh Thiên tử này đạt được trí tuệ sâu xa mới nói được như vậy.

Đức Phật nói:

–Này Thiên tử! Nói pháp là như vậy. Bồ-tát vì đạt được nhãn, hoặc mong cầu, hoặc ban bố, hoặc đối với tất cả pháp giới, hoặc nói, hoặc có chỗ để nói; thì không thể đối với pháp giới có sở kiến, không thể có sở ngữ, cũng không thể có sở truyền. Vì sao? Vì đối với pháp giới, không sở ngữ, cũng không sở thuyết. Pháp giới như vậy, nhân giới như vậy, Thiên giới như vậy; đó là lực xứ của Đức Phật; lực xứ của Phật như vậy, tất cả các pháp như vậy, như vậy. Này Thiên tử! Bồ-tát như vậy là trụ như pháp, trụ như vậy chẳng trở lại tin việc khác, cũng chẳng chạy theo việc khác; như vậy do những việc gì, khiến Đức Phật nói ra.

Lúc đó, Hiền giả Đại Mục-kiền-liên, đang ở trên cung điện Tử-cám của Thích Đề-hoàn Nhân, vì đại chúng chư Thiên nói pháp; Đại Mục-kiền-liên từ chỗ ngồi, đứng dậy, với tâm niệm khẩn thiết, nói: “Đức Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác, ở cõi Diêm-phù-đề này đã là không; cõi Diêm-phù-đề đó có vô số người khao khát muốn tạo công đức, chẳng thấy Phật, chẳng nghe pháp, đối với việc làm không thay đổi”. Nghĩ như vậy rồi Đại Mục-kiền-liên dùng thiên nhãn nhìn khắp cõi Diêm-phù-đề liền thấy Đức Như Lai Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác, cùng đồng đủ một ngàn hai trăm năm mươi vị đại Tỳ-kheo, ở trong cung vua Bình-sa thọ thực. Khi ấy, Đại Mục-kiền-liên lại tự thấy mình, đang ngồi ở bên trái Đức Phật; lại tự thấy thân thể mình mặc y phục, ngồi ở một bên Đức Phật, không có thêm bớt; rồi lại suy nghĩ: “Mình đã không cùng với Đức Thế Tôn trở về cõi Diêm-phù-đề”. Liền nhìn ở dưới cây Ba-

chất, thấy Đức Thế Tôn, cùng vô số chư Thiên vây quanh đang vì họ mà nói pháp; thấy Tôn giả Xá-lợi-phất ngồi ở bên phải Đức Phật; Mục-liên tự thấy mình, cùng các Tỳ-kheo, ngồi ở bên trái Đức Phật với đông đủ đại Tỳ-kheo. Lúc đó, Hiền giả Đại Mục-kiền-liên thấy rất là quái lạ! Việc làm của chư Phật Thế Tôn là không thể nghĩ bàn; chư Phật Thế Tôn là bậc oai thần lớn, là bậc có khả năng lớn phân thân ở cõi Diêm-phù-đề để thuyết pháp như vậy, mà chẳng dứt; còn ở trên cõi trời Đao-lợi thứ hai cũng đang vì chư Thiên mà nói pháp! Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên lại càng nghi ngờ lớn! Liền nhìn kỹ, lại thấy Đức Phật ở vườn Cấp cô độc, tịnh xá Kỳ hoàn nước Xá-vệ, cùng vô số chúng đang vây quanh nghe nói pháp; lại tự thấy hình dáng mình ở trong đại hội, như các vị Xá-lợi-phất, Ma-ha Ca-chiên-diên, Phân-nậu, Tu-bồ-đề, Ly Việt, Hiền giả Tử-kiếp-tần-nô; tất cả các chúng đại đệ tử đều được thấy, như ở Xá-vệ, như ở La-duyệt-kỳ, như ở trời Đao-lợi. Lúc đó, Đại Mục-kiền-liên lại suy nghĩ về cõi Diêm-phù-đề một lần nữa, nhìn vào vườn Ni-câu-loại thuộc nước lớn Ca-duy-la-vệ, thấy Đức Phật từ vườn Ni-câu-loại ra vào nước Ca-duy-la-vệ mà đi khát thực; lại thấy có Tỳ-kheo, hình thể giống như Mục-liên. Lúc đó, lại thấy Đức Phật ở nước Duy-da-ly cùng đông đủ chúng đại Tỳ-kheo, đang đi đến nhà Đồng tử Ly Cấu Nguyệt thọ thực. Tôn giả Mục-liên lại tự thấy có cả sắc tướng hình dáng của mình, cùng đông đủ chúng đại Tỳ-kheo. Lúc ấy, Đại Mục-kiền-liên thấy Đức Phật ở nước lớn Ba-la-nại khát thực trở về, cũng tự thấy sắc tướng hình dáng của mình ở trong đó. Lại suy nghĩ và thấy khắp cõi Diêm-phù-đề, những chỗ đang ở, đều thấy có Đức Phật, hoặc dưới cây, hoặc trong hang đá, nhiều khắp trong cõi Diêm-phù-đề đều thấy Đức Phật cùng đông đủ Tỳ-kheo Tăng vây quanh; bao nhiêu trăm ngàn chỗ ở hết thảy xóm làng đều thấy khắp.

Lúc đó, Tôn giả Mục-kiền-liên lại càng nghi cho là kỳ lạ! Liền suy nghĩ, rồi dùng Thiên nhãn xem xét châu Câu-lư phía Bắc, thấy Đức Phật cùng đông đủ Tỳ-kheo Tăng thọ thực, cũng tự thấy thân mình ở trong đó và thấy cả các đệ tử khác; lại nhìn châu phía Đông Phất-vu-đãi cũng thấy Đức Phật ở trong đại chúng mà nói pháp; còn ở cõi châu Tây ngưu hóa cũng lại như vậy, cũng thấy Đức Thế Tôn tọa thiền, với vô số ngàn chúng đang đánh lễ Phật; các chúng đệ tử mỗi một vị đều tùy theo sắc tướng hình dáng mà nhập chánh định; cũng tự thấy thân mình ở trong đó. Lúc ấy, Tôn giả Mục-liên lại càng tăng thêm mối nghi ngờ quái lạ! Lại ngồi suy nghĩ về chư thần trên đất, lại thấy Đức Phật cùng các chúng đệ tử; cũng tự thấy thân mình ở trong chúng đệ tử đó. Như vậy, trong hư không, chư thần cũng thấy Đức Phật ở trong đó, ở trong hư không vì vô số trăm ngàn chư Thiên, mà nói pháp; cũng tự thấy thân mình cùng với chúng đệ tử ở trong đó. Như vậy, trời đệ nhất Tứ thiên vương, trời Thượng viêm, trời Đâu-thuật, trời Ni-ma-la-đề, trời Ba-la-ni-mật, trời Hòa-da-bạt-trí cho đến Phạm thiên đều thấy khắp, lại thấy Đức Phật ở Phạm thiên cùng vô số trăm ngàn Phạm thiên vây quanh nghe nói pháp; cũng tự thấy sắc thân hình dáng mình và tất cả chúng hội, thấy đều giống như Tôn giả Đại Mục-kiền-liên, thần túc biến hóa, mọi việc làm đều như vậy. Tự thấy mình ở trong đó, vì tất cả mà nói pháp, đều giống như Mục-liên; lại biến hóa ra người ở trong chúng hội đều giống như Tôn giả Xá-lợi-phất, trí tuệ sáng suốt ở trong đại chúng, rống tiếng rống sư tử. Như vậy, tự mình dùng sức trí tuệ, thuyết pháp cho đại đệ tử. Khi ấy Đại Mục-kiền-liên kinh sợ, dựng cả chân lông, cho là kỳ lạ! Rồi phấn khởi, vui mừng, liền sinh tâm tốt ba lần tự khen: “Đúng vậy, đúng vậy! Chư Phật Thế Tôn rất là kỳ lạ! Sở hành không trở ngại, việc làm cũng rất là kỳ lạ!”. Thấy thế, Tôn giả rất phấn khởi, đánh lễ năm vóc sát đất, nói lời khen ngợi:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Nam-mô Phật.

Bấy giờ, âm thanh lớn vang dội làm cho trời Đao-lợi đều chấn động. Lúc đó có vô số trăm ngàn Thiên tử tụ hội đông đủ, đi đến chỗ Phật, bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vì nhân duyên gì có đại âm thanh vang động đến cả quả đất như vậy. Do đó, nên con đem việc này, thưa hỏi Đức Như Lai.

Đức Phật nói:

–Này Thiên tử! Do Hiền giả Đại Mục-kiền-liên, hưởng về chỗ Đức Phật, lòng vui mừng, phấn khởi, đánh lễ năm vóc sát đất, nên mặt đất chấn động như vậy.

Đức Phật nói:

–Này Thiên tử! Tôn giả Mục-liên đang ở đây đang ở đây, ông nên tự đến đó hỏi.

Lúc ấy, Tôn giả Mục-liên đứng dậy, liền đi đến chỗ Đức Phật đầu mặt cúi sát chân Phật, nhiễu Phật ba vòng, rồi đứng chấp tay làm lễ trước Phật.

Tôn giả Mục-liên nói kệ thưa:

*Trì lực không thể lường
Đức Phật đã đạt được
Như việc làm của Phật
Thế Hùng khó nghĩ bàn.
Đã xa lìa ba độc
Tâm ý được điều phục
Bậc Tôn trọng trời, người
Được tất cả cúng dường.
Tuy có trăm ngàn ngày
Khắp cả trong hư không
Người mù không thấy được
Không mong được ánh sáng,
Mười Lực phóng hào quang
Đệ tử nhờ đó thấy
Tất cả các đệ tử
Không bằng ánh sáng Phật.
Không thấy từ trong thai
Hạnh đệ tử cũng vậy
Không biết trí tuệ Phật
Cũng lại không thể giữ.
Tuy có tin thọ trì
Giáo pháp của Như Lai
Vậy mà không thể biết
Không bằng việc Phật làm.
Thí dụ như biển cả
Muốn so nước chân trâu
Đức đó như Tu-di
So nó với hạt cải,
Đem ánh sáng đom đóm
So ánh sáng mặt trời
Đức của Phật Thế Tôn
Đệ tử không sánh bằng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không thể đem Tu-di
So sánh với hạt cải
Đem ánh sáng đom đóm
So mặt trời, mặt trăng,
Không thể đem biển cả
So với nước chân trâu
Không thể đem Bồ-tát
So sánh với đê tử.
Ví dụ như người mù
So với người mắt sáng
Nếu có người ăn xin
Đem so Giá-ca-việt,
Đem ánh sáng các sao
So ánh sáng mặt trăng
Công đức của Thế Tôn
Đê tử không sánh bằng.
Thực hành ở nhân gian
Lại hiện đỉnh Tu-di
Chỗ hiện vì như huyễn
Tất cả nhờ phước đức,
Không biết Phật tại đó
Con nhớ thiên hạ không
Không thể thấy được Phật
Cùng chúng Tỳ-kheo Tăng.
Con ở cung xá này
Thường ngồi ở trong đó
Vì chư Thiên thể nữ
Dạy dỗ nói giáo pháp,
Liên tục dùng Thiên nhĩ
Nhìn thấy Diêm-phù-lợi
Liên thấy hơn trăm nước
Đó là Vô phước địa.
Suy nghĩ thiên hạ này
Liên thấy Đức Thế Tôn
Ở tại La-duyệt-kỳ
Cùng đê tử thọ thực
Tại cung vua Bình-sa
Ở trong cung rộng lớn
Đầy đủ các chúng hội
Quyến thuộc cùng vây quanh.
Lúc đó thấy Đức Phật
Như thấy băng núi tuyết
Tự thấy thân Mục-liên
Đứng bên trái Đức Phật.
Lại thấy Xá-lợi-phất*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hầu bên phải Đức Phật
Và cùng các người khác
Tất cả các đệ tử.
Con tự nhớ đến Phật
Ở dưới Diêm-phù-lợi
Trở về trời Đao-lợi
Đức Phật ở chỗ kia.
Lúc đó tự nhìn kỹ
Dừng ở trời Đao-lợi
Tự mình suy nghĩ kỹ
Ở chỗ Diêm-phù-lợi.
Lại thấy Đức Thế Tôn
Ở tại nước Xá-vệ
Ngồi ở trong đại chúng
Nói pháp cho tất cả.
Lại thấy được thân mình
Đang ở trong đại hội
Cũng thấy Xá-lợi-phất
Và cùng các đệ tử,
Lại hiện ra dòng Thích
Đang thực hành khát thực
Thấy ở Duy-da-ly
Cùng đi đến thọ thực.
Hiện ở Ba-la-nại
Bước đi và ra vào
Tất cả các chỗ đó
Đều tự thấy thân mình.
Đi đến Uất-đơn-việt
Và các chúng đệ tử
Cùng nhau đi khát thực
Thấy đến A-nậu-đạt
Hiện đang ở chỗ kia
Và các chúng đệ tử
Đều cùng ngồi thọ thực.
Lại thấy Đức Thế Tôn
Đi đến Câu-da-ni
Lại ở Phất-vu-đãi
Vì vô số câu-lợi
Mà diễn nói nghĩa ấy,
Đều tự thấy Mục-liên
Đang biến hóa chỗ kia
Tự hiện sức thần túc
Chỉ rõ việc người làm.
Lúc đó các Địa thần
Đã thấy ở chỗ kia

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hư không các Thiên thần
Vì diễn nói pháp lý,
Thấy đều chỉ đầy đủ
Nay thấy pháp vô thượng
Ở tại Tứ thiên vương
Thấy đều nói chánh pháp
Ở trời Viêm đã thấy
Đều cũng lại như vậy
Thấy ở trời Đâu-thuật
Cũng lại thấy Thiên ma
Hiện ở Ni-ma-la
Trời Ba-da-ni-mật
Đều thấy các đệ tử
Cùng với Đức Thế Tôn
Đang ở trên trời Phạm
Chỗ thấy cũng như vậy.
Vì các câu-lợi Phạm
Đều thuyết pháp cho họ
Lúc đó thấy thân mình
Ở khắp trong trời Phạm
Tất cả đệ tử khác
Chúng đó đều như vậy.
Các Đức Phật quá khứ
Chỗ làm đều như thế
Kinh hành ở dưới cây
Hoặc tháp miếu, chỗ nằm
Lúc đó thấy đều thấy
Vô số các Pháp vương
Những hạng người như vậy
Đều như Thích sư tử
Con tự ở chỗ đó
Đã thấy rất quái lạ
Và thấy được Pháp sư
Đặc biệt hơn thế nữa
Các Đức Phật Thế Tôn
Phóng ánh sáng quái lạ
Mới biến hóa như thế
Hơn hết trong thần túc.
Đang ở trời Đao-lợi
Chẳng qua lại thuyết pháp
Khắp cõi Diêm-phù-đề
Nơi nơi thấy đều thấy
Nước ấp cùng quận huyện
Xóm làng và chỗ khác
Luôn luôn được khen ngợi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vị họ mà nói pháp
Như con đã nhìn thấy.
Vì đều thấy Thế Tôn
Và thấy các đệ tử
Vì đều được vắng lặng
Đại câu-lộ, câu-lộ
Lại cùng với Ly Việt
Ca-chiên-diên, Phân-nậu
Cùng với Đại Ca-diếp
Con thấy đều đã thấy
Các Đức Phật Thế Tôn
Vô số chỗ ngợi khen
Nghe rồi như biển cả
Lúc ấy đều tự thấy
Chính mình ở trong đó
Công đức nhiều vô số
Đạo tràng tự như thế
Đại âm thanh như vậy
Là ở danh Tu-di
Vì thế lễ Thế Tôn
Đức đó khó nghĩ bàn.
Sợ hãi cầu quy y
Lông trên thân dựng đứng
Nay nguyện đem năm vóc
Đầu mặt tự đánh lễ.
Đại âm thanh như vậy
Tất cả thấy đều nghe
Những ba ngàn cõi ấy
Đều bị chấn động lớn.
Ở tại danh Tu-di
Phóng ánh sáng rộng lớn
Con cũng đang ở đó
Thấy đều thấy cùng khắp.
Con kinh sợ như vậy
Vội vã đến chỗ Phật
Lúc đó liền đến nơi
Trước thấy Đấng Trung Tôn
Mà thưa hỏi pháp đó.
Tâm sợ hãi quái lạ
Nên ban cho những gì
Hay biến ứng thế nào
Những gì là việc Phật
Cúi xin, nói cho con.
Diêm-phù-lợi như vậy
Cũng giống như trên trời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ở Đông, Tây, Nam, Bắc
Bốn phía đều như vậy
Hoặc ở tại trời Phạm
Hư không cũng như thế
Con tự khen có đức
Ban cho là lợi ích
Khi tự mình được đạo
Thần tức không gì bằng.
Con mong cầu mau chóng
Đốt rụi nguồn gốc đạo
Trái với hạnh Như Lai
Xa lìa trí tuệ Phật.
Lúc đó tự nhớ nghĩ
Tâm ấy không giải thoát
Vốn tạo ra như vậy
Phát tâm cầu Phật đạo
Nay ăn năn ích gì!
Thực hành là hiểu rõ
Các tình đều đã dứt
Với Phật pháp không ích.
Ví như người vào biển
Đi tìm cầu của báu
Bỏ ma-ni không lấy
Mà lại lấy bùn dơ
Tự xét trí của mình
Và lại cùng người khác
Bỏ hạnh Đức Thế Tôn
Không cầu làm đệ tử
Hoặc nghi có tiếng khác
Làm vậy không thành Phật
Tinh tấn phát ý đạo
Hiệp thành các đức lành
Thường khổ hạnh như vậy
Vượt qua được ba cõi
Ai thực hành hạnh này
Mau được trí tuệ Phật.
Xin cúi đầu đánh lễ
Qui mạng các Thế Tôn
Mau chóng đạt được vậy
Giữ tuệ Phật cao tốt.
Hay biến hiện vô cực
Chỉ có Thích sư tử
Những ai đã thấy nghe
Vĩnh viễn trừ nghi hoặc.

Bấy giờ, Đức Phật khen ngợi Hiền giả Đại Mục-kiền-liên về cảnh giới như ông đã

nhìn đã thấy.

Lại nữa, này Mục-liên! Cảnh giới của chư Phật Thế Tôn là không thể nghĩ bàn; dù cho tất cả mọi người và cả loài bò, bay, máy, cựa đều đạt được Bích-chi-phật mà phối hợp lại một trí, cùng nhau suy nghĩ thì cũng không thể biết, không thể thấy; huống chi ông chỉ là một đệ tử, làm sao suy lường biết được. Việc làm một chỗ này, ông còn không thể biết; huống chi cảnh giới của Phật mà muốn biết được sao!

Này Mục-liên! Lại nữa, đời tương lai họ đều cùng tụ hội, tụ hội rồi, cùng ngồi một chỗ, để thấy đạo biến hóa. Đức Như Lai Chánh Đẳng Chánh Giác sẽ biến hóa, hiện đạo thần túc, như vậy gọi là Đạo biến hóa thần túc, biến hóa vô cực, biến hóa pháp ngôn sở thuyết.

Mục-liên liền thưa:

–Đúng như vậy, bạch Thế Tôn!

Hiền giả Đại Mục-kiền-liên nghe Đức Phật nói rồi, tự thấy thân mình ở trên hoa sen, thân phóng ánh sáng thấu đến trời Phạm. Tuy đang nói ở chỗ đó, mà cả bốn thiên hạ đều nghe.

Bấy giờ, Mục-liên nói kệ:

*Phật hiện ở thế gian
Rất là khó gặp được
Vô số ức trăm ngàn
Câu-lợi kiếp, khó đếm.
Ví như Ưu-đàm-bát
Hoa ấy rất khó gặp
Thấy Phật khó như vậy
Thế Tôn còn hơn thế.
Thí dụ như Tôn vương
Bay đến Giá-ca-việt
Luôn nhờ có thần túc
Sức phước đức cũng vậy.
Có ngàn người con kia
Đều đầy đủ bảy báu
Qua đến chỗ Phật ở
Nghe thọ nhận giáo pháp.
Phạm thiên cùng Đế Thích
Chỗ muốn được tự tại
Hoặc muốn vui trên trời
Lại vui ở nhân gian,
Tự sướng vui năm dục
Tâm tự do thích thú
Đi đến chỗ Pháp vương
Nguyện tất cả đều được.
Nếu có thể lìa bỏ
Tất cả mọi ái dục
Đến Niết-bàn vắng lặng
Như uống vị cam lồ.
Ai muốn được cùng tột*

*Sức thần túc hơn hết
Nên đến chỗ Thế Hùng
Nghe thọ trì giáo pháp.
Đức Phật là hơn hết
Hàng phục bọn ma vương
Nếu có Bích-chi-phật
Và cùng các đệ tử,
Ở trong loài hai chân
Và cùng các quan thuộc
Nên đi đến Như Lai
Để được thấy Pháp vương.*

Lúc đó, Đại Mục-kiền-liên khuyến khích vô số na-thuật ức trăm ngàn Thiên tử ở cõi Dục, cõi Sắc mau chóng đem tất cả những hoa trời, hương trời, những hoa trời trang sức, những hương thơm trời, tất cả đem đến chỗ Đức Phật, dùng hoa hương ấy cúng dường, tung lên Đức Phật, rồi đánh lễ sát chân Phật, lui đứng một bên.

Lúc đó, Mục-kiền-liên dùng sức thần túc tập hợp chúng chư Thiên lại một chỗ, rồi đi đến trước Đức Phật đánh lễ sát chân, rồi lui đứng một bên.

Bấy giờ, Đức Phật mới nói với Mục-liên:

–Này Mục-liên! Lắng nghe ta nói Đạo thần túc biến hóa vô cực pháp ngôn.

Đức Phật dạy như thế, Mục-liên liền thọ giáo lắng nghe.

Đức Phật bảo:

–Lại nữa, này Mục-liên! Cõi tam thiên đại thiên này, có trăm ức mặt trời, mặt trăng, biển cả, núi Tu-di, bốn thiên hạ. Gọi là tam thiên đại thiên thế giới, là một cõi Phật. Mục-liên ý ông thế nào? Ông có cho rằng, ta chỉ chứng đạo trong một cõi Diêm-phù-lợi? Mục-liên chớ thấy như vậy. Vì sao? Này Mục-liên! Đối với tất cả bốn thiên hạ, tùy theo chỗ mong ước cao thấp hay ở giữa của họ, mà nói pháp; biết được ai sẽ thành Chánh giác, ai ở trong bụng mẹ, ai ở trời Đâu-thuật, ai được Niết-bàn, thảy đều biết hết.

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó, ở phương Đông của cõi tam thiên đại thiên cách bốn thiên hạ này một vạn hai ngàn bốn thiên hạ. Thế giới bốn thiên hạ ấy, tên là Vô trần, có Đức Phật hiệu là Tự-tỷ-la-da-ma-đề (*đời Tấn dịch là Như Cảnh Minh Vô Cấu*), hiện đang thuyết pháp.

Này Mục-liên! Thế giới bốn thiên hạ kia, nhân dân không dâm dục, không giận dữ, không si mê; thường gần gũi đạo, thích nghe pháp rồi thọ trì phụng hành; nhân dân trong cõi ấy, cầu đạo Bồ-tát, ít có ai cầu đạo Bích-chi-phật, rất nhiều người cầu làm đệ tử.

Này Mục-liên! Đức Phật Như Cảnh Minh Vô Cấu kia, mỗi một lần thuyết pháp, có tới chín mươi chín ức người được hiểu rõ đệ tử thừa. Họ không nói bốn đức Sa-môn; như vậy cho nên họ chẳng nghe nói đến bốn đức Sa-môn. Những gì là bốn? Đó là Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm và A-la-hán.

Này Mục-liên! Người ở thế giới đó, ngồi một chỗ, đều chứng được sáu Thông, đạt được tám Giải thoát đều tự thiên định nhớ nghĩ mà biết. Vì đã thoát ra khỏi ở sinh tử, nên vui mừng phấn khởi, ngồi cách đất bảy thước ở hư không, mà vui Niết-bàn; trong thân xuất ra lửa, trở lại tự thiêu đốt thân, cũng không có xương, cũng không thấy tro, đều không có tất cả những gì của mình. Này Mục-liên! Như vậy Đức Phật kia, hiện đang thuyết pháp lặng lẽ độ người, lặng lẽ vui Niết-bàn. Thế giới đó không lấy, không

cho, hoặc khi đói khát, nghĩ đến món ăn thức uống thì tự nhiên có ở trước; y phục trang sức giống như ở cõi trời Đao-lợi; hoặc khởi, hoặc diệt, hoặc sinh, không sinh từ bào thai mẹ, không có người nữ, do nơi phước mà tự nhiên sinh ra, đất đỏ đều một màu vàng ròng.

Lại nữa, này Mục-liên! Tuổi thọ nhân dân ở trong quốc độ của Đức Phật đó, là năm trăm năm có dài, có ngắn. Này Mục-liên! Ý ông thế nào? Ông có biết Đức Phật Như Cảnh Minh Vô Cấu Như Lai kia không?

Mục-liên thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con không biết.

Đức Phật nói:

–Đức Như Lai ở cõi ấy, chính là ta đây. Ở khoảng thời gian đó, ta đem giáo pháp, dạy dỗ, hướng dẫn cho họ. Này Mục-liên! Như vậy gọi là đạo thần túc biến hóa vô cực, thấy đều vượt hơn tất cả hàng đệ tử Bích-chi-phật.

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó ở phương Nam của cõi tam thiên đại thiên, cách cõi này, một vạn tám ngàn bốn thiên hạ, có thế giới, tên là La-đà-na-tam-phi (*đời Tấn dịch là Bảo đẳng thế giới*). Thế giới ấy, có ba thứ báu là vàng ròng, bạc trắng và thủy tinh. Trong thế giới đó có Đức Phật, hiệu là La-đà-na-kiền-đầu (*đời Tấn dịch là Bảo Phẩm*) Như Lai, Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Này Mục-liên! Đức Như Lai đó vì các hàng Bích-chi-phật mà thuyết pháp; thế giới của Đức Phật đó Bồ-tát rất ít đệ tử tu hành ở cõi này diệt độ rồi sinh ra chỗ không có Phật và chỉ đạt được Bích-chi-phật. Này Mục-liên! Ý ông thế nào? Ông có biết Bảo Phẩm Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác kia không?

Mục-liên thưa:

–Bạch Đức Thiên Trung Thiên! Con không biết.

Đức Phật nói:

–Đức Phật đó, nay chính là ta đây. Ở khoảng thời gian đó, ta thuyết pháp, hướng dẫn, dạy dỗ cho họ. Như vậy, gọi là đạo thần túc biến hóa vô cực. Tất cả đệ tử và Bích-chi-phật cách Phật rất xa.

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó ở phương Tây của cõi tam thiên đại thiên, cách cõi bốn thiên hạ này, hai vạn hai ngàn bốn thiên hạ. Thế giới đó tên là La-đà-na-chất-đa (*đời Tấn dịch là Bảo ý*). Thế giới đó có bảy thứ báu, là: vàng ròng, bạc trắng, lưu ly, thủy tinh, mã não, ngọc báu đỏ, xa cừ. Đó là bảy thứ báu. Này Mục-liên! Thế giới đó dùng vật báu làm cây, chỗ kinh hành đều là vật báu; dùng vật báu làm màn che giăng lên ở giao lộ, dùng vật báu làm lan can, để trang nghiêm làm ao tắm, nước trong ao có tám mùi vị; món ăn thức uống tự nhiên nghĩ đến đều liền có. Mặc y phục và ăn uống giống như ở trời Đâu-thuật. Nhân dân ở cõi đó đều như vậy. Trong cõi đó, không nghe nói có người mẹ, cũng không thấy người mẹ, cũng không có người mẹ sinh khổ; ở trong chúng hội không có nam nữ hội hợp, cũng không buông thả đối với dục lạc, cũng không buông thả đối với cửa cải, cũng không buông thả đối với lưỡi biếng, cũng không sinh từ bào thai. Tất cả mọi người ở thế giới đó, đều từ tạng hoa sen mà hóa sinh.

Này Mục-liên! Thế giới Bảo ý có Đức Phật, hiệu là Bảo Đẳng Hữu Như Lai, là Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác, ở trong đó đang thuyết pháp. Đức Như Lai ấy, không nói những việc khác, mà toàn dùng Khiếp tạng của Bồ-tát, khiến tất cả đều phát tâm Bồ-đề; người được Vô sở tùng sinh pháp nhẫn, nhiều như số a-tăng-kỳ, không thể tính; người được thọ ký sẽ thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác nhiều như số a-

tăng-kỳ, không thể tính hết. Thế giới của Đức Phật kia không có đệ tử là hàng Duyên giác đều là Bồ-tát, có nhiều ở trong bốn thiên hạ kia; cũng không có ân ái, tâm cũng không nhớ nghĩ. Bồ-tát đầy trong cõi bốn thiên hạ. Thọ mạng của Đức Phật đó là tám vạn bốn ngàn năm; tuổi thọ nhân dân ở cõi ấy, cũng như vậy, có dài, có ngắn. Người ở nước đó, khi tuổi thọ hết, không đọa ba đường ác, không sinh nơi hiểm nghèo, Bồ-tát ở nước đó, khi thọ mạng sắp hết, lại sinh vào cõi trong sạch, được thấy mặt chư Phật Thế Tôn. Ở cõi ấy, hoặc Trời, Rồng, Kiền-đạp-hòa, tâm họ luôn nghĩ bình đẳng, không khác, đều có Nhất thiết trí. Có Trời, Kiền-đạp-hòa, tuy có tên như vậy, nhưng đều đồng một chí nguyện; tuy có bao nhiêu trí nhưng đều dùng trí vô thượng; có trời, Kiền-đạp-hòa, hoặc người, luôn phục sức bằng trí tuệ. Nay Mục-liên! Ý ông thế nào?

Bảo Đẳng Hữu Như Lai kia hiện đang thuyết pháp, ông có biết không?

Mục-liên thưa:

–Bạch Đức Thiên Trung Thiên, con không biết.

Đức Phật nói:

–Đức Phật đó, nay chính là ta đây, ở khoảng thời gian ấy, ta đem giáo pháp, hướng dẫn, dạy dỗ cho họ. Như vậy, gọi là đạo thần túc biến hóa vô cực. Chẳng phải La-hán, Bích-chi-phật là có thể biết được!

Lại nữa, nay Mục-liên! Lúc đó, ở phương Bắc của cõi tam thiên đại thiên, cách thế giới bốn thiên hạ này, ba vạn sáu ngàn bốn thiên hạ, có thế giới tên là Vô khủng cụ. Thế giới đó, có hai thứ báu là: Vàng ròng và bạc trắng. Thế giới của Đức Phật đó, không có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh; không sợ sinh ở nơi hiểm nghèo; người ở cõi ấy, không có khuyết giới, đối với điều được thấy không bị hủy hoại, đối với chủng tánh cũng không hèn hạ, đối với các đạo khác và Ni-kiền ba hòa mà lại có chỗ tin biết.

Này Mục-liên! Thế giới Vô khủng cụ bốn thiên hạ đó, có Đức Phật, hiệu là Vô Úy Hưng Như Lai là Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác, đang thuyết pháp ở đó. Đức Như Lai này, đi đến dưới cây Phật, đến ở dưới gốc cây Phật rồi, có bảy mươi hai ức na-thuật ma đi đến chỗ đó các ma này, muốn làm não loạn. Khi đó, Đức Như Lai hiện ra như một Bồ-tát cầu đạo, chưa được Nhất thiết trí. Lúc ấy, ma liền hóa ra bảy mươi hai ức na-thuật cây, thì Bồ-tát này cũng hóa ra bảy mươi hai ức na-thuật Bồ-tát, mỗi một vị đều ngồi ở dưới một gốc cây, khi ấy ma lấy làm lạ và rất sợ hãi, tự nghĩ: “Nên xét đoán người nào mới chính là Bồ-tát; Lúc đó, ma muốn lôi kéo khỏi chỗ ngồi. Khi ấy, Đức Phật hóa ra Bồ-tát, nói với chúng ma: Tất cả các pháp của chúng ma các ông, đều cũng như vậy. Vì sao các ông lại xét đoán người nào mới chính là Bồ-tát để muốn lôi kéo ra? Trong khoảng thời gian đó, ta sẽ thiền định nhớ nghĩ như ta từ trước đến nay đã tạo phước, thường phát tâm Vô thượng Chánh giác để khuyên người, khiến người phát tâm cầu đạo Bồ-tát. Vì sao các ông không khuyến khích giúp đỡ ý ta, trái lại muốn lôi kéo ta ra? Bồ-tát thiền định suy nghĩ: Nếu ta tạo ra việc ác, không khuyên họ khiến họ cầu Bồ-tát, lại tự nhiên diệt đi thì còn có chỗ để lôi kéo nhau. Vì thế nên chẳng phải là chỗ ông có thể lôi kéo; chớ tự xâm chiếm như vậy.

Lúc đó ma lại hỏi Bồ-tát:

–Ông đã làm được bao nhiêu phước mà phát tâm Vô Thượng Chánh đẳng Chánh giác, lại có thể khuyên người cầu đạo Bồ-tát?

Bồ-tát đáp chúng ma:

–Thí như cát sông Hằng; một hạt cát là một cõi Phật, ở trong cõi Phật đó có nhiều châu báu nếu đem ban cho dùng ý đó để phát đạo này làm công đức thì công

đức kia còn hơn cả việc ban cho này.

Lại nữa, này chúng ma! Ví như hằng hà sa các thế giới, tất cả mọi người đều đông đủ ở trong đó, nếu đem ban cho sự an ổn, cung kính hầu hạ trong ngàn kiếp, dùng phước công đức như vậy để cầu đạo.

Ma lại hỏi:

–Công đức mà ngài tạo như vậy; nếu có ai đòi ngăn cản việc làm ấy của Bồ-tát, thì tội đó như thế nào?

Bồ-tát đáp:

–Như đã nói, hằng hà sa tất cả mọi người ở chỗ đó, mà đòi móc mắt của người ấy ra, tạo tội như vậy có nhiều không?

Ma nói:

–Rất nhiều!

Bồ-tát nói với chúng ma:

–Có ai ngăn cản Bồ-tát thì tội đó nhiều gấp bội. Vì ngăn cản Bạc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Lúc đó, bảy mươi hai ức na-thuật chúng ma, nhờ phước tiện ấy, thấy Bồ-tát biến hóa, đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Chúng ma phát tâm Bồ-tát rồi, dùng hoa trời, hương trời, rải hoa trời trang sức, rải hương thơm trời, tung lên Bồ-tát, trên trời với ngàn thứ âm nhạc trỗi lên để cúng dường, vui thích với Bồ-tát. Trong tiếng âm nhạc này đều nghe tiếng nói như vậy: Mau mau làm cho bậc Đạo sư của ba cõi, được thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác! Ca ngợi như vậy rồi, liền thấy Bồ-tát ngồi dưới gốc cây được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Lúc đó, liền có trăm ngàn Thiên tử khác, tâm nghĩ như vậy: “Các chúng ma, nay lại đến được đây, không còn trở lại ba đường ác, cũng sẽ được giải thoát”; nên liền phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Khi ấy, Đức Vô Khủng Cụ Thí nói:

–Nay ta thành Phật hiệu là Vô Khủng Cụ Như Lai. Vì sao tên là Vô Khủng Cụ Thí? Vì cùng xét rõ không còn sợ sệt nên gọi như vậy. Khi nói danh hiệu Đức Phật này, các thế giới đều nghe biết là Phật đã đắc đạo.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Như vậy Đức Vô Khủng Cụ Thí Như Lai kia, chính là ta đây. Ta ở thế giới đó, đem giáo pháp mà dạy dỗ, hướng dẫn cho họ.

Như thế, này Mục-liên! Như Lai gọi là Đạo thần túc biến hóa vô cực, tất cả đệ tử và Duyên giác không thể biết được.

